

EDICIÓ: Grup de divulgació de la història de Fals, Associació Cultural i Recreativa de Fals
COL·LABORACIÓ: Ajuntament de Fonollosa, Cooperativa UMAC, Arxíu Comarcal de Manresa

ASSOCIACIÓ CULTURAL I RECREATIVA DE FALS
Carrer de les escoles, s/n
08259 Fals (Fonollosa)
Telèfon: 938368003

El contingut d'aquesta edició és de divulgació de la història local del poble de Fals. En cap cas es vol ferir la sensibilitat de ningú i, serà d'agrair que qualsevol errada o inexactitud en els escrits, sigui comunicada als redactors de Falchs.

Lluís Solernou

Va néixer a Manresa el 15 de juny de 1940, fill de Manel Solernou Juvells, de cal Pilet de les Escodines, i de Paquita Rogés Gibert, de Gualter (la Noguera). Era el quart de sis germans. El pare treballava a la fàbrica i a l'hort i la mare feia feines en una casa, però malgrat els esforços no era fàcil pels pares alimentar i educar els sis fills. Per sort hi va haver una família piadosa de Manresa que es va oferir a pagar els estudis del Lluís al seminari de Vic. El dia 11 de març de 1965 va cantar missa a la Seu de Manresa i la seva primera destinació va ser a la parròquia d'Avinyó, com a vicari. Després va passar a la Sagrada Família de Manresa, on es va començar a manifestar el seu tarannà inconformista i el seu profund compromís amb totes les capes socials. Això va provocar desacords i enfrontaments greus amb el seu rector fins que, malalt i desanimat, va ser cessat. Una vegada refet va ser enviat a ocupar la plaça de rector de Rajadell.

Es va presentar davant dels feligresos amb una homília que els va dirigir el 5 de gener de 1969, una veritable declaració d'intencions, en la qual va exposar la seva particular concepció del què havia de ser el seu ministeri.

Era un convençut de les noves idees sorgides del Concili Vaticà i un admirador de la filosofia del pensador Mahatma Gandhi, per això va escollir aquest nom per

Lluís Solernou

batejar un lloc de trobada i debat que va habilitar en unes dependències de l'antiga rectoria. De seguida es va envoltar d'un grup de joves, del poble i residents de cap de setmana. A més de discussions, el grup es va involucrar en l'organització d'activitats de lleure, com excursions i representacions teatrals, i de recuperació de tradicions antigues del poble, com les caramelles, el ball de bastons i altres. També va tenir un paper destacat en la fundació de l'Associació Cultural el 1981.

Aquesta activitat va ser vista amb desconfiança pels sectors més conservadors del poble, que trobaven el nou rector massa "modern" pel seu gust. Tampoc els va

agradar la seva postura ferma davant dels privilegis i l'antiautoritarisme que brollava de l'interior de la seva ànima. Des del presbiteri i arreu, predicava doctrines d'igualtat entre els homes, justícia, pau i llibertat, aplicant l'Evangelí a situacions quotidianes de la vida del poble. Aquesta actitud era força provocadora en el context social i polític de l'època, especialment en allò que comportava de crítica a les estructures del poder local. Per aquest motiu alguns cacics del poble li tenien jurada i, fins i tot, van fer gestions prop del Bisbat per aconseguir que fos substituït.

No es va limitar a ser el referent religiós de la comunitat, sinó que va intervenir en els afers del poble com un ciutadà més. El seu sentit estètic i cultural el van dur a impulsar diverses iniciatives que han tingut efectes notables sobre el desenvolupament futur del poble de Rajadell. Va aconseguir que s'aprovés una regulació que obligava a la rehabilitació de les façanes de les cases velles amb els materials propis del lloc, o sigui, la pedra vista. També va rehabilitar amb molt d'esforç personal la pròpia rectoria, convertint-ne una part en museu d'eines i estris tradicionals i en una pinacoteca que recull els quadres resultants del concurs de pintura ràpida, una manifestació artística que ell mateix va promoure i que va assolir molt prestigi.

A finals de 1969 Ramon Boixadé va deixar la parròquia de Fals i aleshores el Bisbat va decidir que el rector de Rajadell ho havia de ser dels dos pobles. En arribar es va trobar que feia uns dos anys que la imatge romànica de Santa Maria del Grau es trobava al museu de la Seu. Se l'havien endut amb el propòsit de restaurar-la, però, al llegir raons de seguretat, no tenien cap intenció de retornar-la al seu lloc. Mossèn Lluís es va involucrar molt en l'afer, va mobilitzar l'opinió pública i va realitzar nombroses gestions davant de les autoritats eclesiàstiques per aconseguir la restitució, que finalment va tenir lloc vint anys després. El 1973 el Lluís va animar a uns quants voluntaris a restaurar l'ermita del Grau, procés que va culminar el 1982 amb un projecte subvencionat per la Diputació.

La sensibilitat artística de Lluís Solernou va trobar expressió el 1973 amb l'inici d'una nova etapa del grup local de teatre. La seva incorporació a l'elenc, com a actor i director, va donar un nou impuls al grup de teatre que passava per hores baixes.

Un altre front que va obrir va ser el Pessebre Vivent. Ell va ser un dels que va tenir la idea de muntar unes representacions a les Torres de Fals l'hivern de 1977, on hi participessin gent dels dos pobles. El Pessebre Vivent havia tingut un precedent l'any abans, quan es van fer uns Pastorets dins de l'església del Raval. El Pessebre va tenir de seguida molt èxit de participació i públic i ha tingut continuïtat fins als nostres dies. Mossèn Lluís va ser l'autor del guió i dels textos, d'inspiració bíblica, que li han donat el seu peculiar caràcter.

Tal com havia passat a Rajadell, es va formar un grup de gent al voltant del nou rector. Gent jove amb ganes de treballar i col·laborar, compromesa amb la societat i moguda per la particular expressió del cristianisme que

el Lluís Solernou encarnava. Aquest grup era mixta i la seva acció es va orientar cap a l'organització d'activitats pels nens i nenes del poble, com jocs, colònies, etc. La seu de les trobades era el local de les escoles, que es trobava buit després del trasllat de l'ensenyament primari a Fonollosa. El propi grup de joves es va constituir en una entitat informal amb el nom de Can Tagore, que portava a terme activitats de formació i de debat en àmbits variats. Es tractaven temes que anaven des de l'àmbit humanístic i religiós fins a les problemàtiques polítiques i socials de la joventut del poble. Aquest moviment de renovació afavorit per mossèn Lluís no va complaure a certs sectors del poble, que van aconseguir que l'Ajuntament exigís el tancament de Can Tagore. La mediació de la Cooperativa, que va acollir el grup de joves en una secció interna, va permetre la continuïtat de les activitats.

El Lluís es va veure ficat en les discòrdies que van seguir a la fundació de la Cooperativa, desavinences que van culminar el 1978 amb la decisió de construir un casal i una associació que donés aixopluc a les inquietuds culturals d'una bona part de les persones del poble. El rector va ser un dels inspiradors de tots aquests projectes, que tant contribuïren a canviar la fisonomia de la comunitat. Aquest posicionament li va causar algunes enemistats, com li havia passat a Rajadell, però en general la gent de Fals estava d'acord amb la seva filosofia i manera de fer.

Després d'aquesta àmplia visió sobre la seva obra, dedicarem algunes ratlles sobre les característiques de la seva persona. El Lluís Solernou era un home més aviat tímid, que d'entrada semblava sorrut, però un cop tractat mostrava una gran humanitat. La seva conducta era recta i austera, exigent amb si mateix i amb els altres, sobretot en allò que tocava al compromís, lleialtat, respecte i justícia. Era taciturn, poques vegades reia i tenia una certa tendència a la depressió. Ja hem comentat la seva particular visió de la religió, una religió compromesa amb els problemes reals de la societat i allunyada de les formes i les jerarquies. Predicava amb l'exemple.

Era un home amant de la cultura a qui li agradava relacionar-se amb artistes. Sentia predilecció pel teatre i escrivia bastant, sobretot reflexions filosòfiques i homilies, però també poesia. En l'aspecte físic se'l pot descriure com un home esprimatxat i sec, de salut fràgil, i fumador empedreït de tabac negre.

L'octubre de 1989 va haver de deixar el càrrec de rector en ser-li concedida la secularització. Es va traslladar a viure a Manresa i el 1993 va contraure matrimoni amb Encarnació Corominas Parcerisas, de cal Pastoret de Rajadell. Apartat del ministeri religiós, va treballar primer al restaurant de l'Ateneu, després en una empresa metal·lúrgica, i finalment a la residència d'avis de la Sagrada Família.

Va arribar al final dels seus dies el 20 de maig de 2001, però el seu record perdura en les obres que va deixar i en les idees d'una generació influïda pel seu exemple.

Per redactar aquesta biografia hem comptat amb les anotacions escrites i les observacions de Josep Terrades, que ens han ajudat en gran mesura a formar-nos una imatge més precisa del Lluís Solernou.